

Prědowanje wo šedmej próstwje.

Bóh połoži wobcześnieść na naš, ale wón nam tež pomha. Hamjeń. (Př. 68, 20.)

„Ach hlaj, ja šym šo šthroblić, rycjeć s tym Anješom, hač runje šym semja a popjek. — Ach, mój Anježe, ja čže prošču, njehněwaj šo, šo hišćeže junu rycžu.“ (1. Mójs. 18, 27. 32.) Tajke modleřske šdychnjenja Abrahamowe dyrbi ta duřcha do přědka póšlacž, kotraž je pšchi wuřpěwanju šwjateho wótczenařcha hačž k pořlednjej próstwje pšchiřchła. Přuč prošchazeho rořrycženja s tym Anješom je dořonjany, ale — hišćeže junu rycžimy a čžujemy w šebi to napominanje: nětk wšmi wřcho, „řchtož hišćeže na šwojej wutrobje abo na šwojim šwědomnju mařch, hromadu, a wupraj jo Bohu!“ Šchto pař to budže? Lubowani, w řoždej próstwje šmy prošyli, šo by šo nam něřchto dobreho dořtało, w tym ležeřche šobu próřtwa wo wotwobrocženje řleho, njeř řěkařche wotřwjecženje Božeho mjena, abo powalenje jeho kraleřtwa, abo řadžěwanje jeho wole, abo hinařche. Nětk pař šwopřchimujemy to wřcho hromadu „k wobřanknjenju“, řaž Luther praji, a prošymy: Bóh čžyř nař wumóz wot wřcheho řleho. To móže dobre wobřanknjenje řěkačž. Luther piřche wo šedmej próstwje: pōřnaj a wobřhowaj, šo šo wřcho řle najpořledy tu wotprořchuje, a wotprořycž ma. Čžoho dla? Namakaju šo něřotři, haj, jich je wjele, řiž Boha tež čžěřčža a prošcha, ale jenož, šo bychu pšcheř njeho řle wotbyli. Teho dla pytaju šwoju wolu, a přchewobrocžuja žyřly luby šwjaty wótczenařch a řapocžinaju s pořlednjej próřtwu, a nje-přchiřdu k tym druhim próřtwam. Ale řprawny řřcheřčžijan řjeřnje: „Luby Wótcže, řle mje drje čžiřchčži, ale wumóz mje s teho šameho jenož tehdy, hdyž móže šo řtacž k řřwalbje